

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 25-én, karácsony 1. napján.

Textus: Lukács evangéliuma 2. rész 7. verse: Mária „megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

Karácsony eseménytörténete nagyon élesen előttünk van. Népi hagyományunk megőrizte a betlehemezést, amiben pontosan kirajzolódik az, ami a mi Urunk megszületésekor történt. Hogyan jelentek meg az angyalok a pásztoroknak, miként jöttek el a napkeleti bölcsek, miként hódoltak a megérkezők a kisgyermek előtt. Egyértelműen benne van a tudatunkban, hogy karácsonykor megszületett a világ Megváltója. A mai napon, itt az istentiszteleti közösségben ezt ünnepeljük, ennek örülünk, ezért tölti be a lelkünket valami különleges érzés: Isten elküldte elsőszülött Fiát a földre.

Lukács evangélista pedig olyan természetes egyszerűséggel írja le, hogy mi is történt akkor. Mária „megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.” Mintha mindennek így kellett volna történnie. Valóban, mindennek így kellett történnie. Még annak is, amit így írt le az evangélista, hogy „a szálláson nem volt számukra hely”. A világ Megváltójának abban a világban nem volt helye, aminek a megváltására eljött. Hiszen János evangélista is leírja, hogy Jézus „a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt” (Jn. 1.11).

Lukács evangéliumában, a karácsonnyal kapcsolatban, számunkra is ott a figyelmeztetés. Az ünnep Jézus befogadásával együtt ünnep. A szálláson ugyan nem volt hely, de az istállóban igen. Lehetne keseregni azon, hogy milyen elutasító ez a világ, hogy az emberek mennyire nem törődnek Jézussal, de most nem ezt szeretném tenni, hanem éppen ellenkezőleg: elmondani, hogy az istállóban volt Jézus számára hely.

Kicsit furcsa gondolati társítás ugyan, de mégis vegyük komolyan. Legyünk mi lelki formában az istálló, amelyik befogadja Jézust. Milyen sokszor megfogalmazták már a vágyat a karácsonyi műsorok, karácsonyi énekek, hogy mi nem akarjuk kizárni Jézust, mi helyet akarunk adni neki. Ahogyan a jól ismert ének utolsó versszaka is megfogalmazza: „Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nekem: Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem, És bölcsőd, szállásod leszek; Jövel hát, tölts el engemet Magaddal: nagy örömmel!” (329. dicséret 5. vsz.)

Van egy olyan karácsonyi történet is, ami egy templomban zajlik. A lelkipásztor kiosztja a szerepeket a gyerekeknek. Van Mária, van József, ott vannak a pásztorok, és van egy fogadós is, akinek az a feladata, hogy eljátssza a goromba szerepet, és kimondja, megtelt a házam, nincsen hely nektek. Sok gyakorlás után eljött a szenteste. Elkezdődött az istentisztelet, megkezdődött a jelenet. Eljutottak addig a pontig, hogy a fogadóst játszó gyermeknek el kellett mondani: megtelt a házam, nincsen hely számotokra. Amikor ezt elmondta, akkor ez a gyerek sírva fakadt, és sírva mondta: én nem akarom kizárni az Úr Jézust. Vajon érezzük-e ennek az erejét, hogy mit jelent ez a vágy: én nem akarom kizárni a Megváltót, én azt akarom, hogy az életemben helye legyen. Azt szeretném, hogyha az életem olyan lenne, mint az istálló, amely befogadta Őt.

Mit jelent mindez, hogy mi lelki istállónak válunk? Azt, Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet, hogy abban az istállóban, mint minden rendes istállóban, minden nap takarítunk és rendet rakunk. Abban az istállóban minden nap enni és inni adunk. Ha mindezt lelkileg komolyan vesszük, akkor azt mondhatom, hogy a Jézus számára elkészített istálló az nem más, mint az a hely, ahol minden egyes napon megtörténik a bűnvallás, a tisztogatás. Elmondom az én Uramnak, hogy mindig történik velem valami olyan, ami nem tiszta. Add meg, hogy ezektől megszabaduljak. A Jézus számára elkészített lélek-istállóban minden nap kap enni és inni a lélek. Nincsen olyan nap, hogy ne imádkozzam, hogy ne olvassak, akár csak egy kicsi kis szakaszt a Bibliából úgy, hogy elgondolkodom: mit üzen nekem Isten? A lélek-istállóban megtörténik mindaz, aminek Jézussal együtt meg kell történnie.

Nagyon sokszor ugyanis, teljesen tévesen, úgy képzeljük magunk elé az istállót, mint ami mocskos, koszos, gondozatlan. Ne felejtjük el, hogy a rendes gazda istállója nem ilyen. Nem tudjuk elképzelni, hogy József és Mária egy rendes istállóba ment be? Nem tudjuk elképzelni, hogy ott volt tiszta széna, meg szalma, hogy ott volt egy olyan hely, ahol egy gyermeket váró asszony megszülhette gyermekét? Ne féljünk attól, hogy kimondjuk: én szeretnék Jézus istállója lenni, szeretnék lenni az a hely, amelyik befogadja Őt. Jézus ugyanis az istállóban született meg. Nem a fogadóban, nem a palotában, pedig a feltűnt

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. december 25-én, karácsony 1. napján.

csillag szerint Ő volt a zsidók királya. A lelkemnek istállónak kell válnia ahhoz, hogy Jézus ott megszületessen.

A tisztaság megtartása, a táplálás mellett azonban még egy nagyon fontos jellemzője van az istállónak. Oda a gazda bármikor bemehet, soha nincsen zárva előtte. Amikor megszületett Jézus, akkor a világgal kapcsolatban ezt fejezte ki a Mindenható. Ez az enyém, én ide bármikor beléphetek. Be is lépett a betlehemi istállóba, hogy kisgyermekként megszülessen. Amikor az én életem lélek-istállónak válik, akkor abban jelen van a Megváltó, és ott minden az Ő jelenlétében zajlik. Nem zárom ki az én mennyei gazdát onnan. Ahogyan több ház falára függesztve láttam már ezt a feliratot: „Krisztus a gazdája ennek a háznak, csendes résztvevője minden együttlétnek, csendes hallgatója minden beszélgetésnek!”

Mit is jelent mindez? Azt, hogy Jézus Krisztus az életem részévé válik. Nem lesz már idegen tőle. Hozzá tartozik. Amikor Isten Fia megszületett, akkor ez a csoda történt meg. A Mindenható, az Örökkévaló már nem idegen, hanem olyan, aki ehhez az emberi világhoz, az emberiséghez hozzá tartozik. Így lehet az én életemnek is teljességgel része.

Pontosan úgy, mint amikor egy kisgyermek megszületik a családba, akkor berendezzük a helyét a szülői szobában. Legyen ott mellettünk. Eleinte olyan furcsa, hogy van ott még valaki rajtunk kívül. Majd egy idő után, amikor odanézünk a kiságyra, nézzük a benne békésen alvó kisgyermeket, akkor azt mondjuk: olyan, mintha mindig is itt lett volna velünk. A gyermekünk élete a születésétől kezdve hozzánk tartozik. Ezt pedig semmi nem szakíthatja el. Így van ez Jézus lelkünkben történő megszületésével is. Ő onnantól kezdve nem szakítható el tőlünk. Olyan, mintha mindig is velünk lett volna.

Az áldást, az erőt pedig ez hordozza. Amikor bennem van Jézus, akkor ott nem én határozok meg mindent, hanem Ő határoz meg mindent. Mária ugyanis, amikor megszülte Jézust, akkor bepólyálta és a jászolba fektette. Mennyre szépen kifejezi ez azt a fontos részletet, hogy itt már nem Mária irányít, hanem kiengedi kezéből a gyermeket. Beteszi a jászolba. Innentől kezdve pedig már Ő irányít. Őhöz érkezik majd a pásztorok, Őhöz érkezik később a napkeleti bölcsek. Amikor elmennek a templomba, Jézus 12 éves korában, akkor már ez a gyermek dönt, hogy mikor hova megy, és mit csinál. Amikor a lélek-istállóban megszületik Jézus, akkor onnantól kezdve már Ő irányít.

Nem tudom, hogy ki mennyire merte már megtenni ezt a lépést. Azt, hogy a bennem megszületett Krisztust bepólyálom, vagyis dédelgetem, a sajátoménak tekintem, de ugyanakkor odahelyezem a közép-pontba, hogy Ő vezessen, hogy Ő irányítson, hogy Ő tápláljon, hogy Ő legyen a királyom. Úgy, ahogyan egy karácsonyi vers megfogalmazza: „Ajtót nyitok, Uram, | Szüless meg bennem, ó, | Kicsiny zug a szívem, | De éppen neked való... | Nincs aranyos zára, | Se gyémántos ágya, | De van forró, tiszta, | Érted égő vágya. || Ajtót nyitok s várlak, | Készítem a helyet, | Imám balzsamával | Behintem azt neked... | Lelkem s vágyam selymét | szövögetem csendben, | Betakargatnálak, | Mint rég Betlehemben. || Ajtót nyitok, jöjj be, | Szüless meg hát bennem! | Szánd meg gyermekedet, | Mondd, még mit kell tennem! | Szüless meg és maradj | Örökké királyom, | Karácsonykor így lesz | Teljes boldogságom.” (Mészáros Sándor: Ajtót nyitok)

Ámen!